

Inhoud

1	De plaats in de kudde	5
2	Oud zeer	16
3	Buurman	28
4	Een noodbrug	36
5	Bedreigingen	42
6	Theekransje	52
7	Paardenhotel De Pegasus	59
8	Ongerust	70
9	Een ijzeren greep	80
10	Verwarring	88

1. De plaats in de kudde

Met een ruk schiet Maudi overeind. Slaperig kijkt ze op haar wekker en drukt hem uit.

‘Negen uur’, mompelt ze verschrikt. ‘Ik moet eruit, de pony’s wachten.’

Ze schiet een bruine ruitjesrijbroek en een lichte sweater aan en doet haar rode krullen in een paardenstaart. Bij de wasbak in haar slaapkamer poetst ze snel haar tanden. Dan rent ze de trap af. Beneden in de keuken begroet Eskar, de herdershond, haar kwispelend. Het is stil, mam slaapt nog en verder is er niemand thuis.

Even later loopt ze met Eskar op haar hielen door de achtertuin, en dan over het paadje naar het terrein van De Pegasus.

Er staat een frisse, harde wind die de takken laat zwiepen. Bruinrode blaadjes dwarrelen en buitelen in kringetjes over het grasveld.

Aan het eind van het paadje begint het land van Sybrich. Eskar gaat naast haar zitten en kijkt omhoog. Pas als Maudi ‘go’ zegt, kruipt hij onder de omheining door. Maudi klimt over het hek en loopt naar de stallen van De Pegasus. Hoe is het met Sondine en Pinto? Gisteravond stonden ze rustig bij elkaar. Maar hoe is het nu, bijna negen uur later? Verdragen ze elkaar nog steeds goed, of zullen ze elkaar bijten of trappen?

Ineens ongerust, begint ze te rennen. Eenmaal in de stallen blijft ze hijgend staan en kijkt t naar de twee pony’s. Pinto, de

vierjarige ruïn, en Sondine, een palomino, staan in de box naast de ingang van de stal. Pinto is naar de deur van de box gelopen en heeft zijn hoofd naar buiten gestoken. Hij schraapt met zijn hoef over het stro en schudt zijn hoofd heen en weer.

Maudi glimlacht. 'Niet zeuren, beste jongen, jij bent vanmorgen nog gevoerd door de bedrijfsverzorging, morgen doe ik het weer.' Ze loopt naar hem toe en kroelt haar Valkpony tussen zijn manen. Ondertussen kijkt ze nieuwsgierig naar Sondine die achterin is blijven staan.

'Dag lieve Sondine', zegt ze zacht. 'Hoe was het vannacht met je? Heeft Pinto goed voor je gezorgd? Hij heeft een vriendelijk hart hoor, ook al is hij soms net een jonge hond.'

Sondine draait zich om en komt aarzelend dichterbij. Ze gaat naast Pinto staan, maar duwt haar hoofd niet door de opening. Maudi kijkt naar de magere pony met haar trieste ogen en ingevallen flanken.

'Het komt goed, Sondine', zegt ze geruststellend. 'We gaan goed voor jou zorgen. Geen smerige stal meer, maar schoon stro en elke dag goed voer. Vanmiddag komt de dierenarts bij je kijken. Je bent hier in Dedemsvaart en niet in Rotterdam bij die gemene buurman.'

Even sluit ze haar ogen en denkt terug aan de stal vol drek en de magere treurige pony die op haar dood wachtte. Er gaat een rilling over haar rug. Ze knippert met haar ogen en schudt haar hoofd. Niet meer aan denken.

Het onverwachte getril van haar mobiel stopt haar gedachten. Als ze op het scherm kijkt, ziet ze dat het Jesse, haar broertje, is.

'Hoi, met Maudi.'

'Jesse hier', zegt hij kort. 'Ik hoorde van pap dat hij jou gister-

avond teruggebracht heeft naar Dedemsvaart. Ik wilde ook mee, maar ik wist niet dat hij ging.'

'Hallo Maudi, is alles goed met je?' corrigeert ze plagend.

Hij reageert niet op haar woorden. 'Ik zit hier in Rotterdam en er is niks meer aan.'

'Waarom niet?'

'Gewoon', antwoordt hij. 'Ik wil bij jou en mam in Dedemsvaart zijn.'

Ze hoort aan zijn stem dat er iets niet in orde is. 'Is alles oké?'

'Mwah, gaat wel', zegt hij. 'Ik sliep al toen jij gisteravond op dievenpad was. Dat is balen.'

Ze lacht hardop. 'Je praat alsof ik een echte dief ben.'

'Je bent toch een dief? Pap vertelde dat je gisteravond een pony hebt gestolen. Verder had hij geen tijd om het uit te leggen. Hij ging meteen naar zijn werk.'

Maudi kijkt naar Sondine voor ze antwoordt. De zon schijnt door het stalraam op haar doffe vacht. Sondine heeft haar ogen half dicht en staat op drie benen. Ineens wordt ze kwaad omdat Jesse haar een dief noemt.

'Sondine zou anders vanmorgen zijn opgehaald door een handelaar en naar het slachthuis zijn gebracht. We hebben haar gered', zegt ze fel.

'Rustig, ik wil niet dat je kwaad wordt. Ik wil alleen weten wat er gisteravond is gebeurd.'

'Goed.' Maudi kijkt weer naar de palomino. Er hangt een treurig waas om haar heen, alsof ze zich afsluit voor alles om haar heen. Ze zucht en vertelt. 'Josja, Vera en ik hebben een palominopony uit de stal van de buurman van mevrouw Mak gehaald. De buurman is een gemene man. Hij had de palomino gekocht, omdat hij wist dat mevrouw Mak heel erg van haar hield. Toen heeft

hij de pony naar Frankrijk gebracht zodat mevrouw Mak haar nooit zou kunnen vinden. Maar die mensen gingen verhuizen en ze moest terugkomen naar zijn stal. Hij verwaarloosde haar verschrikkelijk in de weken dat ze in Nederland was. Hij wilde haar vandaag laten slachten en het daarna aan mevrouw Mak vertellen.’

‘Dat is gemeen’, zegt Jesse. Maudi hoort de verontwaardiging in zijn stem. ‘Maar als hij zo gemeen was, waarom heeft hij het dan niet meteen gedaan?’

‘Wat?’

‘Haar laten slachten?’

‘Dat weet ik niet’, zegt Maudi. ‘Gelukkig heeft hij het niet gedaan, want anders hadden we haar niet kunnen ophalen en laten onderduiken bij Sybrich, hier op De Pegasus.’

‘Weet Sybrich alles?’

‘Ja, ze weet alles, maar ze moest vanmorgen al weer vroeg op pad. Ze komt pas zaterdag terug.’

Het is stil. Maudi weet niet wat ze haar broertje verder nog moet vertellen.

‘Maud?’ klinkt zijn stem. ‘Hoe kan ik terugkomen naar Dedemsvaart?’

‘Ik weet het niet’, antwoordt ze. ‘Weet mam dat je terug wilt komen?’

‘Ja, maar ze zei dat ik tot zaterdag moest wachten.’

Maudi loopt naar de ingang en kijkt naar de weilanden van De Pegasus. Achter in het weiland staat Maddy, het Fjordenpaard, met haar veulen Quirida. Naast hen loopt Koosje, een goedge driejarige merrie.

‘Ik moet alleen voor de pony’s zorgen nu Josja hier niet is’, zegt ze tegen Jesse. ‘Dat is best veel werk.’

‘Je hebt vakantie’, vindt hij. ‘Jij wilt zelf altijd achter die pony’s aanrennen. Ik hang op. Ik wilde alleen maar horen hoe het allemaal was gegaan.’

‘Doei’, zegt Maudi verbluft, als hij haar wegdrukt. Ze schudt haar hoofd. Mam zou hem moeten leren om beleefder te zijn.

Als ze haar mobiel in haar zak stopt, loopt ze terug naar de box waar Pinto en Sondine staan. Ze hebben beiden een halster om, maar Sondine draagt geen deken. Pinto wel.

Ze schudt haar hoofd over haar eigen domheid. ‘Ik was gisteravond moe’, zegt ze tegen de palomino. ‘Maar ik pak een deken van Maddy, die krijg jij op. Dan breng ik jullie naar de wei.’

Tien minuten later loopt Maudi met de pony’s over het lange pad in de richting van het weiland. Ze heeft Sondine stevig vast aan haar halstertouw. Pinto draaft los voor hen uit, naar het hek toe. Hij hinnikt en kijkt als hij bij het hek is achterom naar Maudi. Ze lacht hardop om haar jonge, vrolijke pony en roept hem. Even aarzelt hij en draaft dan weer naar haar toe. Maudi neemt het halstertouw in een hand en klopt hem op zijn hals. ‘Toe maar’, zegt ze. ‘Ga maar voor ons uit.’ Maar Pinto blijft naast Maudi lopen, als een keurig gedresseerd paard.

Bij het weiland zet ze Sondine vast aan een weidepaal en opent het hek. Pinto draaft het weiland in. Hij blijft staan als hij Maddy in het oog krijgt. De merrie komt met de oren in haar nek op hem af. Voorzichtig loopt hij in haar richting, met zijn oortjes in haar richting gedraaid en kauwend op zijn lippen.

Als Maudi het hek dicht heeft gedaan, loopt Maddy met lange passen naar Pinto toe. Ze blijft vlakbij staan, snuift en bries een paar keer en draait zich daarna hooghartig om.

‘Hij is op reis geweest, Uwe hoogheid’, bestraft Maudi. ‘U zou

Pinto wel wat vriendelijker mogen verwelkomen.’

Pinto kijkt om zich heen, hinnikt en draaft met zijn oortjes rechtop in de richting van Quirida. Het veulen huppelt ook naar hem toe en begroet hem door met haar lippen aan zijn neus te snuffelen. Maddy kijkt toe, maar doet niets.

Als Koosje op Pinto afstapt, hinnikt Pinto laag uit zijn keel. De twee snuffelen uitvoerig aan elkaar en geven elkaar zachte beetjes, totdat Maddy het genoeg vindt en Pinto wegjaagt met opgetrokken tanden.

Maudi draait zich om naar Sondine. ‘We gaan kijken of Maddy jou accepteert.’

Als Maudi het hek opent, is Maddy bezig Pinto naar een hoek van het weiland te jagen.

‘Ik hoop dat ik hier goed aan doe’, zegt Maudi bezorgd tegen Sondine. ‘Straks doet ze ook zo krengerig tegen jou. Maddy is niet altijd leuk tegen nieuwelingen. Maar anders ben je helemaal alleen op stal, en je ziet er zo eenzaam uit.’

Ze maakt Sondine los en loopt met haar het weiland in. De palomino snuffelt aan het gras en neemt een paar happen. Quirida huppelt nieuwsgierig in haar richting, maar blijft op een afstandje staan. Maudi loopt naar het hek en sluit het zorgvuldig, terwijl ze de pony’s geen moment uit het oog verliest.

Maddy heeft zich omgedraaid, krijgt Sondine in het vizier en laat Pinto voor wat hij is.

‘Oh nee’, mompelt Maudi, als Maddy begint te draven. ‘Maddy, alsjeblijft, wees niet gemeen.’

Maar Maddy springt in galop en komt met haar oren in haar nek en een samengeknepen neus en mond op Sondine af. Sondine blijft stil staan en krimpt in elkaar.

Maudi kijkt verbijsterd toe. Nog nooit heeft ze een pony zo

onderdanig zien reageren als Sondine. Ze lijkt door haar achterbenen te gaan en klemt haar staart ertussen. Dan laat ze haar hoofd zakken en haar oren vallen opzij.

‘Oh Sondine’, fluistert Maudi. ‘Wat is er met jou gebeurd dat je zo bent geworden?’

Met haar hand voor haar mond en bijtend op haar handpalm wacht ze gespannen af hoe Maddy verder zal reageren.

Maddy mindert vaart en bijt Sondine een paar keer in haar hals en manen. Ze rukt een pluk uit de witte pracht van Sondines manen en spuugt ze op de grond. Dan keert ze zich om, trapt tegen de flank van de palomino en stapt snuivend met een hoge hals weg.

Quirida huppelt dichterbij alsof er niks gebeurd is en kijkt naar de nieuweling. Ze snuift zacht en snuffelt aan Sondine die in dezelfde houding is blijven staan.

Koosje komt als laatste. Ook zij snuffelt een paar ogenblikken aan de palomino en neemt tot Maudi’s verbazing ook een hap uit Sondines manen.

Als Koosje zich heeft omgedraaid, herademt Maudi. Het lijkt erop dat de pony’s de palomino verder met rust laten.

‘Koosje is de vriendelijkste pony die er bestaat, waarom deed ze zo lelijk?’ mompelt Maudi tegen zichzelf.

Terwijl ze de vraag aan zichzelf stelt, weet ze het antwoord ook.

‘De plaats in de kudde’, zegt ze hardop. ‘Koosje is het verzorgmaatje van Maddy en ze wil laten weten dat ze haar plek niet afstaat.’

Quirida blijft nieuwsgierig om Sondine heen huppelen, terwijl Sondine zich langzaam opricht en haar achterbenen weer strekt. Haar lange, witte staart komt tevoorschijn en haar oren gaan voorzichtig overeind. Behoedzaam kijkt ze naar Maddy die een

eindje verderop graast en haar veulen nauwlettend in de gaten houdt.

Heb ik er wel goed aan gedaan door haar in de wei te zetten met de anderen, denkt Maudi. Ik moet nog zo veel leren. Ze zucht hardop. Wat zegt mevrouw Mak ook alweer? Het hele leven is leren.

Als Maudi de pony's een kwartier later alleen laat, lijkt de rust hersteld. De rangorde in de kudde is duidelijk. Maddy en Quirida bovenaan, dan Koosje en helemaal onderaan Sondine. Wanneer ze het paadje van hun woonhuis inslaat, komt mam haar tegemoet. 'Ha', zegt ze vrolijk. 'Ik dacht dat ik helemaal naar de wei moest lopen om je te spreken, maar dit valt mee.' Ze draait zich om en loopt met Maudi achter zich aan weer terug. 'Ik had mevrouw Mak aan de telefoon. Ze zijn op weg hiernaartoe. Jesse komt ook mee. Hij wilde terug naar huis.'

'Wie zijn "ze"?'

'Vera met Markus, die lijfwacht van haar. En Josja en mevrouw Mak en alle drie die pony's.'

'Drie pony's?'

'Ja, drie. Twee van Vera en een van Josja.'

'He?' Maudi blijft midden op het pad staan. 'Maar Josja heeft helemaal geen eigen pony.'

Mam kijkt even achterom en schudt haar hoofd. 'Loop alsjeblieft door, ik vind het te koud om midden op dit bospaadje een gesprek over pony's te voeren.'

Maudi grinnikt en rent achter haar moeder aan. 'Hoe ...' begint ze.

Mam glimlacht. 'Vera heeft twee pony's en Josja heeft Golda bij zich.'

‘Goldie’, verbetert Maudi. ‘Maar Goldie is niet van haar, hoe kan ze die zomaar meenemen?’

Mam steekt haar handen in de lucht. ‘Ik weet het niet. Binnen zet ik koffie voor mezelf, jij krijgt ook iets warmes en dan praten we.’ Ze trekt een wenkbrauw op: ‘Heb je trouwens al gegeten?’ Als Maudi niet antwoordt, zegt mam: ‘Als ik het niet dacht.’

Aan de keukentafel vertelt mam verder. ‘Mevrouw Mak wilde Sondine zien en dat is logisch. Ze is al vijf jaar op zoek naar die pony en nu ze gevonden is, heeft zij haar nog niet eens kunnen zien.’

‘Dat snap ik’, zegt Maudi. Ze neemt een hap van een krentenbol, roert langzaam in haar kopje en ziet hoe de honing lange slieren maakt die langzaam verdwijnen. Voorzichtig neemt ze een slokje en voelt hoe het warme vocht haar lijf verwarmt. ‘Maar hoe zit het met Vera en Josja?’

‘Vera en Josja vonden het te stil zonder jou in Rotterdam. Blijkbaar verhoog jij de feestvreugde’, glimlacht mam.

‘Josja en Vera zijn heel erg anders.’ Ze neemt nog een slokje. ‘Echt heel verschillend. Josja is arm en heeft geen vader. Haar moeder kan niet voor haar zorgen. Ze moet alles zelf regelen en ze is ook nog eens bezorgd over haar broertje die ergens anders woont.’

‘Je vertelt niks nieuws’, reageert mam.

‘Nee, nee, dat weet ik, maar ik probeer het uit te leggen.’ Maudi zoekt naar woorden. ‘Vera is enig kind met superrijke ouders die alles voor haar willen doen. Ze is niets gewend mam, echt niks.’

‘En Vera heeft dus een lijfwacht’, zegt mam. ‘Ik heb nog nooit iemand ontmoet die een lijfwacht heeft.’